

חלק שביעי מפרשי הרמב"ם הלכות תשובה פרק ח הלכה ד' ונחמדים קראו לה דרך משל לטובה זו כו' על זה משיג הראב"ד ואם זו היא הסעודה כו' נ"ב עיין בזוהר פ' תולדות מדרש הנעלם ואלה תולדות יצחק וכו' אמר ר' יהודה לר' חניא הא דתנינו דעתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים לעתיד לבא מאי היא עד סה"ד אברהם הוליד את יצחק זכות הנשמה מולידה השחוק והשמחה בעולם ע"כ ור' שלמה אלגזי בספרו מעולפת ספירים מעתיק הרבה מלשון מדרש הנעלם זה ומסיים בזה"ל אמר הפותב הנה נא ערכתי סברות אלו בענין לניתן ובזה תשובה מוצאת להרמב"ם ז"ל תשובה פ"ח על מה שהשיגו הראב"ד ז"ל שפתב שסעודת עולם הבא היא השגת התקמה דהרמב"ם ז"ל קים ככל הני תנאי דבספר הזוהר שפולם הסכימו פמוהו ותירצו קושית הראב"ד ז"ל עכ"ל סוף יום כ"ד: הלכות תפלה פ"ה הלכה ג' לחם משנה היה עומד וכו' ולא ידעתי למה ואולי כו' עד סה"ד נ"ב גם הרי"ף לא גרס ליה ונכון פי מי יעמוד בבק"ק אפילו הכה"ג בי"כ לא היה מתפלל שם אלא בצאתו משם: שם רמב"ם פ"ז הלכה ב' וקורא פרשה ראשונה: הגהות מיימוניות בלא ברכה וכן פסקו התוספות בשם ר"ת נ"ב חולין ק"ה תוס' ד"ה מים הוא משום רבינו יהודה: שם פ"ח פספ משנה הלכה ה' וכן לא יזיה אהד מברך ברכת שמע וכו' ופרש"י אין פורסין על שמע פגון שהיו פאן עשרה בני אדם שהתפללו כל אהד בפני עצמו ביחיד הרי אהד מהם עומד ומתפלל בקדיש וברכו ומתחיל ביוצר: נ"ב נראה שפן היה לשון רש"י לפני הכ"מ אבל לשון רש"י שלפנינו מפרש רק ברכה ראשונה ובהרמב"ם בפירוש המשנה מפרש יוצר ואהבה: סדר תפלות כל השנה ברכה י"א מסיים מלה אהב צדקה ומשפט נ"ב בתשובת הרמב"ם על שאלות חכמי צור תלמידי רבינו אפרים תשובה צ"ז שאלו מהרמב"ם אם יש להזכיר בברכה י"א מלה ככל השנה או רק בעשיית וכל השנה לא והשיב להם אשר אין להזכיר מלה רק לומר בא"י אהב צדקה ומשפט לבד בעשיית מזכירין מלה (תמיה גדולה): הלכות שבת פ"י הלכה ג' ואם היה חבל גרדי שמוטר לטלטלו כו' נ"ב שמוטר לטלטלו אינו נוגע להיתר הקשירה אף שלא נתמה הא מלאכתו לאיסור ע"כ כתב שמוטר לטלטלו כמימרא דר"י א"ש קי"ג וע' רש"י שם וכל מעיין בפ' המשניות יראה שפן ועיקר טעם היתר הקשירה הוא מה שפתב ואינו של קניימא אלא פעם כו' וכמו שפתב תוס' שם ד"ה התם וז"ל א"נ אפילו רבנן מודו כו' ע"ש ואין מקום להשגת הרמ"ך ויוצאין בזה פדי העיון שמצריף המ"מ לזכות הרמב"ם פי הוא הולך בעקבות מסדרי הש"ס דנקטי מימרא דר"י א"ש פלי קניאי מותר לטלטלן בשבת ופרש"י אידי דאיירי בחבל דגרדי נקט לה הכא: פי"ד הלכה כ"ד מגיד משנה רקק מים וכו' וסוגיא דגמרא בשני אוקימתות בדברי רבינו ז"ל נ"ב בשני אוקימתות היינו דאפיי ורב אשי המפרש בדברי רבינו ומדלא מחלק בין ימות החמה לימות הגשמים הרי פוסק גם פאן פאוקימתא ראשונה דגמרא וכן מפרש בפ' המשנה בזה הלשון ושוה בזה ימות החמה וימות הגשמים הרי פוסק כל השלשה אוקימתות: זמנים הלכות יו"ט פ"ד הלכה כ' מגיד משנה ואין מטילין חלשים וכו' ומדעת רבינו נראה שהוא מפרש של חול של חולין נ"ב פן מפרש בפירוש המשניות וס"ל פי חיבוב מצנה שיף גם בקדשים של אתמול ולפיכך כתיב סתם אבל מטילין חלשים על בשר הקדשים ומשמע בין של היום ובין של אתמול וכן נראה דעת הרי"ף ז"ל למדמביא האי פוסקא מטילין חלשים על כו' ומימרא דר' יעקב ברה דבת יעקב אבל לא על המנות של חול

ומפּרש של חול של חולין שפיר מביא אף שאין בשר קדשים בגליותינו הנ"מ שאין מטילין על מנות בשר חולין ביו"ט אבל אם היה מפרש כפרש"י אבל לא על המנות של חול ג"כ קדשים לא היה מביא פלל פי אין לנו עתה בעו"ה בשר קדשים פלל פדרכו שמדלג על רכ"ח מצות הסרים לנו באין ארץ ואין מקדש אבל הרא"ש מדלג על פל האי פסקא ש"מ שמפרש כפרש"י: הלכות חמץ ומצה פ"ח הלכה ו' ואח"כ פורף וכו' נ"ב אין זה משום שחושש להלל כי הרמב"ם סובר פתחמים רצה אוכל פסח מצה ומרור יחדיו פולם פאחד רצה כל אחד לבדו שמפרש על לשון סמיה שיאכלם סמוכים אבל לא דוקא פרוכים וגם ראיה לחכמים שבפסח ראשון לא פתיב על מצות אלא ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מרורים יאכלוהו וע"כ אינו מסמיה פסח למצה ומרור כי הפסח צריף לאכול לשנבע ומצות לתאבון ע"כ אומר לאכול תחלה מצה ומרורים בכריכה שלא להרבות בפרכות פינו שיכול לצאת בכריכה אחת ומקנים כ"כ ומצות על מרורים בסמיכה היותר אפשורי ואח"כ בלא שהיה יאכל התגיגה והפסח אחריו על השנבע ואומר כ"כ שאם אכל מצה לבד ומרור לבד שלא יברף ברכה אחת על שתיהן רק ברכה למצה לבד ולמרור לבד וזאת הפל בזמן הבית שיכול לאכול מצה ומרור בכריכה אחת ששניהם דאורייתא אבל בזמן הזה שאין פסח וסבר פשאין פסח אין מצנה במרור כמו שפותב בפ"ח מקרבן פסח הלכה א' אינו רשאי לאכלם יחד כי המרור יבטל המצה אלא יאכלן כל אחד לבדו וחוזר וכורף זכר למקדש שהיו שניהן דאורייתא ויבנה המקדש ב"ב ונאכל אותם פרוכים: הלכות אישות פ"ט הלכה כ"א הגהות מיימוניות אות ז אמר רב יהודה אמר שמואל עד סה"ד נ"ב מיש"ש נראה כי הגהה זו קאי על ומניח פתובה אחת כו' ושם צ"ל על תיבת ומניח ציון ז וז"ל יבמות פ' ט"ו סימן כ' ואל תשגיח בהגהת מיימוני שכתב בענין זה אר"י א"ש הלכה כר' טרפון ולא כר"ע כי טעה וסבר מאחר שכתב הרמב"ם שמניח פתובה אחת ביניהם ומסתלק ולא עיין במה שכתב אחריו ואם קידש בביאה שנותן פתובה לכל אחת והיינו פדברי ר"ע דר"ע מודה בקידוש בלא ביאה ע"כ: הלכות סוטה פ"א הלכה ו' פסח משנה ד"ה אמר לה אל תסתרי כו' ומשמע לרבינו כו' עד סה"ד נ"ב משמע דנאסרת גם שותות אבל תוס' לא מפרשי הכי אלא למעט קטן אפילו בן תשע ויום אחד עד שיגדיל ורק לשתיה ממעט אותו הקרא והמשנה אבל נאסרת על ידו ע"ש בתוס' כ"ו ע"ב ד"ה אבל: שם משנה למלה ד"ה ודע דטעמא דרבינו כו' מ"מ לענין סוטה לא חשיב קנוי נ"ב אין זה במשמעות דברי תוס' אדרבא לפי פירושו מוקשה דבריהם והפ"י האמיתי לדעת תוס' ממעט בן ט' ויום אחד רק משתיה ולא מקינוי כמו שפירשו מהרש"ל ומהרש"א דבריהם: הלכות איסורי ביאה פ"א מגיד משנה הלכה י"ז וכו' הובאה בפ' ד' מיתות.

נ"ב בספרי שלנו אינו מביא שם האי משנה פלל אלא הכי איתא תניא פנותיה דרב זכר בן תשע שנים ויום אחד וע' רש"י שם ועין משפט מראה להלכה זו: הלכות מאכלות אסורות פי"ג הלכה ח' פיצד סתם התביות כו' נ"ב בזה הבבא פולל: אבנא ודיקולא שבגמ': שם וכן אם צר פי הנוד כו' נ"ב בזה הבבא כולל נוד בדיסקיא גם וכי פייר פנמיה לגיו שבגמ' שם: שם פט"ז פסח משנה הלכה י"א נתפצעו אגוזים אלו וכו' בפרק בתרא דערלה (דף פ"א): נ"ב אין שם במשנה רק נתפצעו קודם שנפלו יעלו והרמב"ם מייירי בנתפצעו אחר שנפלו והיא ברייתא גיטין נ"ד ע"ב ופוסק כר"י ור"ש שם: הלכות נדרים

פ"ב הַלְכָה י"ג וְאִם הָיָה ע"ה צָרִיף שְׁאֵלָה נ"ב וּבִפְנֵי הַמְשָׁנִיּוֹת שָׁלוּ נִרְאָה שְׁדוּקָא בְּאַשְׁתּוֹ צָרִיף ע"ה שְׁאֵלָה אָבֵל בְּפִירוֹת אֵינּוּ פְלוּם וְאִם ע"ה אֵינּוּ צָרִיף שְׁאֵלָה: שֵׁם פְּסָף מְשֻׁנָּה הַלְכָה י"ג סה"ד וה"ל לְאוֹמְרָה מְשֻׁמָּא דגמ' וצ"ע: נ"ב ולענ"ד גַּם הָרָא"ש לֹא מְסַבְּרָא דְנִפְשֵׁיהּ אָמַר פֶּן רַק עַל הַגַּמ' סְמִיךְ וְרָאָה לָזֶה כִּי הִנֵּה לְשׁוֹן הָרָא"ש בְּזֶה מִן ד"ה הָרִי אֶת עַד וְאֶתִי לְאַחֲלוּפֵי סה"ד הֵן הֵמָּה פְּאֵלוּ נְעֻתָקוּ מִדְּבָרֵי הֶרְמֵב"ן עַל נְדָרִים אוֹת בְּאוֹת וְהֶרְמֵב"ן אַחֵר סה"ד וְאֶתִי לְאַחֲלוּפֵי פּוֹתֵב עוֹד בְּזֶה הַלְשׁוֹן וְחֻזְיָנוּ לְחֵד מִרְבְּנוֹתָא דְכַתְּבַב בְּאוֹמַר הָרִי פְרוֹת הִלְלוּ עָלַי כְּבִשְׁר חֲזִיר אִם הָיָה ע"ה צָרִיף שְׁאֵלָה לְחַכְּם וּפּוֹתְחִין פְּתַח מְמָקוּם אַחֵר וְהָא מְלִתָּא לָאו דְסַמְכָא הִיא דְהָא אֶתְמוּהֵי נְמִי מִתְמַהֵי עֲלֵה בְּשִׁמְעֵתִין וּמִי אֵיפָא לְאַסוּקִי אֲדַעֲתִין הָכִי וְהָא מִדְּקַתְנֵי סִיפָא הָאוֹמַר לְאַשְׁתּוֹ וְכו' מְפָלֵל דְרִישָׁא לֹא בְּעֵי שְׁאֵלָה וְלֹא אֶפְשָׁר לְדַחֲוֵי מִימְרָא דגמ' בְּלֹא כְלוּם ע"כ הָרִי אִם שְׁלִשׁוֹן הֶרְמֵב"ן כְּמוֹ לְשׁוֹן הָרָא"ש עַל הַגַּמ' סְמִיךְ כְּמוֹ שֶׁהֵבִיא אַח"כ הַגַּמ' לְהַקְשׁוֹת עַל הַחֵד מִרְבְּנוֹתָא וְהוּא הֶרְמֵב"ם נִמְצָא כִּי דְבָרֵי הַכ"מ ז"ל אָבֵל קִשְׁיָא לִי עַד סה"ד בְּדוֹרְנוּ שְׁנַתְּגַלְהַ הֶרְמֵב"ן עַל נְדָרִים מִיּוֹתְרִים כִּי קוֹנְשֵׁיתוּ עַל הֶרְמֵב"ם כְּכַר קִדְמוֹ הֶרְמֵב"ן לְבַטֵּל דְּבָרֵי הֶרְמֵב"ם מִפְּנֵי הַגַּמ' וְעַל הָרָא"ש בְּטַל תְּמִיּהוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁהוֹכַחְנוּ מִלְשׁוֹן רַמְבַּ"ן: הַלְכוֹת תְּרוּמוֹת פִּי"ג הָרָאב"ד עַל הַלְכָה ו' רֵאשִׁית דַּע קוֹרָא נְעִים כִּי טְעוֹת סוֹפֵר נִמְצָא כָּאֵן כִּי מִתְחִיל וְאוֹמַר בְּהֵוֹא פִּירְקָא וְהוּא תוֹסְפֵתָא פ' חֲמִישִׁי שֵׁם הַפְּלוּגְתָּא שֶׁל ת"ק ור' שְׁמַעוֹן וְאַח"כ מְסִיִּים בַּפ"ז דְּתְרוּמוֹת תוֹסְפֵתָא אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא כָּלֵל אֱלוּ עֲנִינִים אָבֵל גְּדוּלָּה מְזֹאת מְצֹאתִי אֲשֶׁר גַּם בְּתוֹסְפֵתָא פ' חֲמִישִׁי לֹא נִמְצָא כְּזֹאת סָאָה תְּרוּמָה שְׁנַפְלָה לְמֵאֲתִים רַק סָאָה עֲרָלָה שְׁנַפְלָה לְמֵאֲתִים יַדַּע בְּהַ"ח אַח"כ נִפְלָה אַחֲרַת הָרִי זֹו מוֹתֶרֶת וְהוּא סֶתֶם תוֹסְפֵתָא וְהוּא הַת"ק שֶׁל ר' שְׁמַעוֹן דְּלַעֲיִל מִיְנֵיהּ וְרָאָה לְפָסֵק הֶרְמֵב"ם כְּשֵׁם שֶׁעֲרָלָה שְׁדִינּוּ בְּמֵאֲתִים אִם יַדַּע בְּהַ"ח אַח"כ נִפְלָה אַחֲרַת מוֹתֶרֶת כֵּן בְּתְרוּמָה שְׁדִינּוּ בְּמֵאָה אִם נִפְלָה סָאָה תְּרוּמָה לְמֵאָה אִם יַדַּע בְּהַ"ח נִפְלָה אַחֲרַת מוֹתֶרֶת וְהֶרְמֵב"ם מְפָרֵשׁ שְׁדִבְרֵי ר"א בַּר"ש מְדַמְתֵּחִיל בְּאַיִסוֹר בַּד"א שְׁאִסוֹר בְּזִמְן שְׁלֹא יַדַּע הֲלֹא קָאִי עַל ת"ק שְׁאִסוֹר הוּא רַק בְּלֹא יַדַּע אָבֵל בְּיַדַּע מוֹתֶר ור"ש מִתִּיר אִם בְּלֹא יַדַּע וּפְלוּגְתֵּיהּ מְפָרֵשׁ שְׁבַת קַמ"ד ע"ש וְכֵן תְּמַצָּא מְפּוֹרֵשׁ בְּפִי הַמְשָׁנִיּוֹת לְהֶרְמֵב"ם שְׁמִפְרֵשׁ כֵּן וְסוֹבֵר שֶׁהַתוֹסְפֵתָא חוֹלֵק עִם הִירוּשְׁלַמִּי וְהֶרְמֵב"ם פּוֹסֵק כַּת"ק וְרַב גּוֹבְרִיָּה שְׁפּוֹסֵק כְּחֻכְמִים וְכֵן אוֹמַר בְּפִירוּשׁ הַמְשָׁנָה וְאִין הַלְכָה כַּר' שְׁמַעוֹן וְנִרְאָה בְּעֵלִיל כִּי לִפְנֵי הָרָאב"ד הָיָה תוֹסְפֵתָא מוֹטְעַת סָאָה תְּרוּמָה: הַלְכוֹת פְּלִי הַמְקַדָּשׁ פ"י פְּסָף מְשֻׁנָּה הַלְכָה ג' וְשִׁעְרוּ הָיָה נִרְאָה כו' סה"ד וְלֹא יַדַּעֲתִי לְמָה הַשְּׁמִיטוֹ רַבִּינוּ ע"כ נ"ב ע' רש"י שְׁמוֹת כ"ח ל"ז וְנִרְאָה כִּי הַפְּתִילִי תַכְלֵת שְׁהָיָה קוֹשֶׁר בְּהֵן הַצִּיץ זֶה הוּא הַכִּיפָּה שֶׁל צֶמֶר שְׁמֵכִיא בַּגַּמ' בַּפ' רֵאשִׁית הַגָּז וְלֹא הַשְּׁמִיטוֹ הֶרְמֵב"ם כִּי בְּאוֹמְרוֹ וְקוֹשֶׁר הַצִּיץ לְמַעְלָה מִן הַמְצַנְפֵת וְהֵלֵא בְּפְתִילִי הַתַּכְלֵת הוּא קוֹשֶׁר וְהִיא הַכִּיפָּה שֶׁל צֶמֶר שְׁהָיָה מוֹנַחַת בְּרֵאשׁ כ"ג וְלִקְיִים מֵהַ שְׁנֵאֶמַר וְשִׁמְתָּ אֹתוֹ עַל פְּתִיל תַּכְלֵת מְפָרֵשׁ ג"כ רש"י שֵׁם ע"ש וְלֹא נֶעְלָמָה מִרְש"י ז"ל הַבְּרִיִּיתָא בְּחוּלִין אִם הוּא מְפָרֵשׁ הַבְּרִיִּיתָא ג"כ כְּפִירוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה וְהֶרְמֵב"ם סוֹבֵר בְּפִי הַבְּרִיִּיתָא פְּרֵשׁ"י אִם הָרִי"ף שְׁבַת דָּף כ"ח פְּתַב וּפִי כִיפָּה שֶׁל צֶמֶר חוּטָא דְעֶמְרָא דְגִדְלִין וְעֵבִידִין כִּי הוּצָא וְרַחֵב שְׁתִּי אֲצַבְעוֹת שִׁיעוֹר צִיץ כְּדֹאמְרֵינוּ כִיפָּה שֶׁל צֶמֶר הָיָה מוֹנַח בְּרֵאשׁ כ"ג וְעֵלְיוֹ צִיץ שְׁנֵאֶמַר וְשִׁמְתָּ אֹתוֹ עַל פְּתִיל תַּכְלֵת וְלִפְנֵי פִי הָרִי"ף זֹאת הַבְּרִיִּיתָא שְׁפִיר כְּתַב הַכ"מ שֶׁהֶרְמֵב"ם הַשְּׁמִיטוֹ וּבַעֲזוֹהָ

פנתתי טעמו של הרמב"ם ושלם השמיטו: הלכות מעשה הקרבנות פ"ז הלכה ב' וכיצד מעשה חטאות הנשקפות כו' ומנתחין אותן שם פנתתי העולה בעורן.

נ"ב פי' פנתתי העולה כמו שכתב לעיל פ"ו הל"ה פיצד מנתחין את העולה עד סוף הל' ח' שמסיים ואלו הן הנתיחים האמורין בתורה ונתח אותה לנתיחה אבל לא פנתתי עולה שהיה אחר ההפשט אבל נתיחי חטאות הנשקפות היה הנתיח בעורן קודם ההפשט ובלא הפשט פלל: הלכות שגגות פ"ו הלכה י"א פסוק משנה ד"ה ומצאתי שמורי הרב וכו' ובגמ' פתוב בשני המאמרים כו' נ"ב לפנינו בגמ' הגי' פלשון הרמב"ם וכלשון הגמ' מעתיק הרמב"ם ונ"ל הגמ' דף ע"א והא אתמר אבל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהם ונזר ונאכל כזית בהעלמו של שני אמר רבא הביא קרבן וכו' ומצינו הגר"י בפעו בעין משפט הרמב"ם שגגות פ"ו הל' י"א ועוד שם באותו עמוד והתנו אבל חלב וחלב בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת ומצינו הל' ט' אף המדפיסים שיכשו וכתבו הל' א' אבל הלשון מוכח פי הל' ט' הוא דקתני אבל חלב וחלב אף הרמב"ם מברר גם שיעורו: שם פ"ו הל' ז' לחם משנה ד"ה לפי שאין בין פה משיח המשמש וכו' סה"ד כדכתבנא וצריך עיון נ"ב ולענ"ד אם היו דברי רבינו ז"ל כל פה מוקשה לא היה שותק הרמב"ם ז"ל ע"כ עלינו לסמוך על הרמב"ם ז"ל ולישב דברי רבינו ז"ל וזה לשונו בפירוש המשנה ומה שמבואר שיעבור כ"ג משיחתו הוא שאירע בו מום או שימנוהו לעבודת יה"כ שמה יארע פסול בכהן גדול ביה"כ ויעבור אחר יו"כ ע"כ: וזה שמפורש בפירוש המשנה או שימנוהו לעבודת יה"כ הוא נכלל בדברי רבינו בשתי תיבות "וכיצא בהן" ויום או זקנה אין להכחיש שגם בזה נקרא פהו שעבר ונ"מ להרבה דברים ששנה בהן לכהן המשמש כמבואר שם במשנה ובברייתא שאין בהם דבר עבודה פלל ונוהג אף בזמן ואף ביום קבוע וגם ביום עובר יכול לחזור לעבודתו לפעבר מומו גם צרעת הוי מום וכשנתרפא חוזר לעבודתו פן נ"ל ליישב האי כ"ש שדבריו מתמיהין: טהרה פ"ב הל' י"ב פסוק משנה ד"ה קולית שחשב עליה לנזקבה וכו' נראה שהיה לו גירסא אחרת.

נ"ב ובתוס' ב"ק דף כ"ה ע"ב מחליט דמחוסר נקיבה כמחוסר מעשה דמי ואע"ג שחישב עליה לנזקבה מאותה הגמרא דהעור והרנטב ע"ש ד"ה ומה פכין קטנים: הלכות פלים פי"א הלכה ג' רמב"ם מסרק של צמר כו' נ"ב הרמב"ם מפרש מה שתיקצו הא בגווייתא הא בברייתא קאי על הרישא עצמה שפדייק ר"ה ב"מ אחת מבינתים טהור הא נשתיירו בו שתיים במקום אחד טמא על זה מתרץ הגמ' ואומר מאי קושלי' דלמא הא שניטל בגווייתא שבשילש השניים הא בברייתא הנשארם מכל שלש השניים נמצא ממילא נשאר שנים שנים במקום אחד והיא טהור ולא קשיא פלל מסיפא לרישא וכן נראה מפשטות לשון שניטל שנינו אחת מבינתים וכפרש"י שמכל שלשה שלשה שנינו ניטלה האמצעיות ונשארו החיצונות נמצא החיצונות שנשארו מכל שלש סמוכים ותכופים זה אצל זה ובכל זאת טהור פי שלשה צריכים כמו בסיפא ומה שכתב הרמב"ם פשינויא דרב פפא מאד מאד הצדק אתו לפי גי' הספרים שלפנינו שאביי אמר שנינויא קמא ושבק אביי ולקח רב פפא שהוא בתרא שהיה אחר אביי ובטח גם להראב"ד היה הגי' אמר אביי ולא סתם גמ' כמו שהיה לפני הפסוק משנה גם בניטל אחת בינתים פי' שניטל מכל שלשה האמצעית וכו' פן נראה לי פי הוא פי' המתקבל ונשמע בנחת וע"כ ראוי לפרש

כ"כ הא פגנוניתא הא בכריתא אף שיהוא דחוק מעט: הלכות גנבה פ"ט הלכה ב' מגיד משנה ד"ה ואע"פ שהגנב ישן וכו' ועל פרחק לא איבעיא להו התם אלא פשמוכו ישן נ"ב לפנינו איתא פן מפניש בגמ' גנבו ומכרו ישן: הלכות רוצח ושמירת נפש פי"ב הלכה ב' ואפילו היו בתוך הכלי.

נ"ב מדכתב ואפילו היו בתוך הפלי ש"מ דגורס בהמשנה אפילו הם בכד אחד כג"י הרי"ף רבו דרבו בע"א דף פ"ב וחזר בו מגירסתו בפירושו על המשנה פ"כ: שם הלכה ג' לפיכך אוכל אדם כו' פי' פיון שפי תאנה או' ענב אין בו משום גילוי ולא נשאר חשש אלא שמה יבוא לידו תאנה או ענב מניקור ע"ז אמרו שם בט"ז שומר פתאים ה' ולא יאונה לידו מניקורים: הלכות מכירה פ"ג הלכה י"ז הגהות מיימוניות אות נ' ד"ה פלומר החזיק בקרקע על ידי יפוי נ"ב ע' בפ"י המשניות שא"א לפירש פן דברי הרמב"ם אלא כמו שפירשו הכ"מ והל"מ פי ג' הרמב"ם יפה לי ורבינו שמואל ותוס' הנה להם הג' יפה לה והרמב"ם אינו מזכיר שם קרקע כלל אלא קנה הפשתן בשכר עבודתו: הלכות שוכנים פ"ח הלכה ה' מגיד משנה ד"ה רצה בעל הגג לעקור הצנור מצד זה וכו' אבל בעל החצר נראה שהכל מודים דמה לו לבעל חצר בכך נ"ב מהריטב"א שמביא הנ"י משמע דהא בהא תליא לר"י א"ש דתלוי בדעת בעל החצר לשנות המרזב מצד אל צד וכן לר"ח לקצרו וכיון דתלוי בדעת בעל החצר ואינו צריך לזה הסכמת בעל הגג מוכן אשר בעל הגג אינו יכול לשנות ולא לקצר בלא דעת בעל החצר אבל הרמב"ם דלא פסק פוסמיהו ואין בעל החצר רשאי לשנות ולקצר בלא דעת בעל הגג וכיון דתלוי בדעת בעל הגג שפיר כתב הרמב"ם שבעל הגג יכול לשנות ולקצר פ"צונו: פ"י הלכה ח' פסוק משנה ד"ה מי שהיה כו' רבינו גורס במשנה בית השלחין וכל האילן נ"ב הוא ג' הרי"ף: שם מגיד משנה ד"ה וכן אם היה נוטה על בית השלחין וכו' מתוך זה למד המחבר נ"ב הגר"א מראה מקומו מהתוספתא דאיתא שם "בית השלחין ובית האילן פנגד המשקולות" אבל במשנה היה גירסתו כמו שלפנינו וכן פי' בפירושו למשניות: הלכות שלוחין ושומטין פ"ב הלכה ב' משנה למלך ד"ה לפיכך השולח בנו קטן כו' סה"ד וצ"ע נ"ב פליאה גדולה בעיני פיון שידע המחבר משנה למלך ז"ל שצריך עיון הלא לא מעבר לים הוא פירוש המשניות להרמב"ם היה לו לעיין שם פי הרמב"ם מפירש שם דאו או קתני במתניתין שמדד לו באיסור שמן או פשאין לחנוני שמן ונתן לו איסור ליקח בו מזולתו גם מפירש כפי שמביא הרשב"ם בסוף דבריו שאבי הבן לא נתן ביד בנו הקטן כלום רק הצלוחית ועלינו לפירש דברי הרמב"ם פאן פפירושו במשנה ומדד לו באיסור שמן או נתן לו את האיסור ואבד השמן ואת האיסור פי' או את האיסור ובינה אין דברי רבינו סתומים אלא מפנישים ומפולשים וגם המ"מ נראה שלא ראה פי' הרמב"ם על פי אלו ראה הלא הוא קרוב קרוב יותר אצל עצמו להביא פירושו על דבריו מלהביא פי' רש"י: הלכות שכירות פ"ח הלכה ה' עיין המגיד משנה על הלכה ה' עד סוף הדיבור ומה שכתב עליו הגהות מיימוניות נ"ב ולענ"ד לא ידעתי מאי רעש אם אמנם פי המשנה קאי על חוכר אבל הדין דין אמת פי מאי מנפה יפחות וכן יש פחת ממקבל כמו מחוכר פי החוכר שדה שאמדהו לעשות ששים פור ופסק לו עשרים פור עתה אחר החגב עשה רק שלשים פור ונתן לו עשרה פור פן המקבל ליתן לו שליש עשרים פור עתה השליש עשרה פור: שם לחם משנה הלכה ג' ד"ה שכרה או קבלה וכו' פלומר בין דלשבע שנים אין שביעית מן המנין

בין דלשבווע אָחד שְׂבִיעִית מִן הַמָּנִין: שָׁם שָׁם הִלְכָה ז' ד"ה או שְׁזַרְעָה מִתְחִלָּה אֶסְפֹּסְתָא וְחָרְשָׁה וְאַח"כּ זַרְעָה וְכו' אָבֵל בְּבָבֶל וְכִיּוֹצֵא בּוֹ יָכוֹל לְשַׁנּוֹת מְאִיזָה מִין שְׁזַרְעָה ע"כ נ"ב וְכוּ נִרְאֶה מִהֲרַמְב"ם בְּפִי הַמְּשַׁנְיֹת: שָׁם בֵּא"ד מִשְׁמַע דְּאַפִּילוּ לְעִנְיָן חֲטִין וְשַׁעוּרִין יָכוֹל לְשַׁנּוֹת נ"ב תְּמִיּה לִי דְהַמְּחַבֵּר לֹא שָׁם עִינְיוֹ עַל סוּף הַדְּיבּוּר שָׁם דְּמַסִּיִּים רַש"י ז"ל הִלְכָּה מְשֻׁנָּה בְּכָל מְקוֹם שְׁזַרְעָה מִקְטְנִית לְתַבּוּאָה וּמִתְּבוּאָה לְקְטְנִית מִשְׁמַע אָבֵל מְשַׁעוּרִים לְחֻטִּים לֹא יִשְׁנֶה וּבִטַח לֹא הָיָה סֵה"ד שֶׁל רַש"י ז"ל בְּגַמ' כְּמוֹ לְפָנֵינוּ כִּי בְּרַש"י עַל הָרִי"ף מַסִּיִּים לְכַד מְשֻׁנָּה כָּל מָה שְׁזַרְעָה וְשִׁפִּיר נִכּוֹן דְּבָרָיו: שָׁם בְּמַגִּיד מְשֻׁנָּה ד"ה או שְׁלֹא זַרְעָה כָּל מִימְרָא דְרַב חֲסֵדָא שָׁם נ"ב לְפָנֵינוּ אֵיתָא אָמַר שְׁמוּאֵל וְכוּן מַעְתִּיק הָרָא"ש וּבְרִי"ף אֵיתָא אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל הָרִי לְכוּלָם דְּשְׁמוּאֵל הוּא: פִּי"ג הִלְכָה ד' לְחָם מְשֻׁנָּה ד"ה וּפְרוֹת הַדְּשׁוֹת וְכו' אָבֵל לְרַש"י ז"ל דְּאֵית לֵיהּ פְּדַבְרֵי רַבֵּינוּ ז"ל קֶשֶׁה.

נ"ב לֹא הִי לְפָנֵינוּ הַתּוֹס' ד"ה הַמְּרַכְּסוֹת שְׁמַפְרָשׁ כְּמוֹהוּ: שָׁם שָׁם רַמְב"ם אָבֵל מְפָנִי מִרְאִית הָעֵין אִם הָיָה נ"ב ע' בל"מ וְלִילָא דְּמַסְתְּפִינָא הֵייתִי מוֹחֵק אִם הָיָה עַד שְׁנֵי וְגוֹרָם אָבֵל מְפָנִי מִרְאִית הָעֵין מְבִיא וְקָאִי אֲדַלְעִיל וְכוּן פְּרוֹת הַדְּשׁוֹת בְּמַע"ש וּפְרוֹת הַמְּהַלְכוֹת עַל הַתְּבוּאָה כִּי בְּלַתִּי סֶפֶק לֹא זָז מִדַּעַת שְׁפַתְּב כֵּן עַל הַמְּהַלְכוֹת: הִלְכוֹת שְׁאֵלָה וּפְקָדוֹן פ"ה הִלְכָה ד' מַגִּיד מְשֻׁנָּה ד"ה וְכוּן אִם הַפְּקִידוֹ לֹא שְׁנֵי כְּלִים וְכו' גַּם זֶה שָׁם נ"ב אָמַת כִּי הוּא הִפִּי מֵאִי דְּקַתְּנֵי שָׁם בְּמְשֻׁנָּה וְכוּן שְׁנֵי כְּלִים אָחַד יָפָה מְנָה וְאָחַד יָפָה אֶלְף זֵוּז פִּירוּשׁוֹ יָפָה מְנָה קֶטֶן יָפָה אֶלְף גְּדוֹל מְדַתְּנֵי שָׁם בְּמְשֻׁנָּה ע"ז נוֹתֵן הַקֶּטֶן לְאָחַד מֵהֶם וּמִתּוֹךְ הַגְּדוֹל נוֹתֵן דְּמֵי קֶטֶן לְשְׁנֵי ש"מ מְנָה הוּא הַקֶּטֶן וְאֶלְף הוּא הַגְּדוֹל אָבֵל הַלְשׁוֹן שְׁכוּתֵב רַבֵּינוּ שְׁנֵי כְּלִים אָחַד גְּדוֹל וְאָחַד קֶטֶן הוּא לְשׁוֹן הַתּוֹסְפֹתָא כְּהִנְיָתוֹ פֶּרֶק גַּם בְּהַקְדָּם גְּדוֹל לְקֶטֶן נִגְדַּד אֲשֶׁר בְּמְשֻׁנָּה מַקְדִּים קֶטֶן לְגְדוֹל: הִלְכוֹת מְלֵנָה וְלוֹה פכ"ז הִלְכָה ד' לְחָם מְשֻׁנָּה וְשְׁנֵי שִׁיטִּין אֵלּוּ הֵן נְאוּרִין וְכו' מְשׁוּם דְּרַבֵּינוּ הָיָה לוֹ לְפָסוּק כַּר' אֲבִהוּ דְּהִנֵּה בְּתֵרָא נ"ב הָרִי"ף וְהָרָא"ש גְּרָסִי לְרַב חֲזִיָּא בְּרַב אַמִּי בְּאַחְרוּנָה: הִלְכוֹת סְנֵהְדְרִין פ"י הִלְכָה ו' לְחָם מְשֻׁנָּה וּמְפִי הַשְּׁמוּעָה לְמָדוּ כו' אָבֵל בַּס"ה כְּתֵב בְּלֵאוּנִין קַצ"ו שְׁאַסוּר לְעֵנּוֹת עַל רַב מִן הַתּוֹרָה.

נ"ב וְכוּן מִשְׁמַע מְלִשׁוֹן הַרַמְב"ם בְּפ' י"א הִלְכָה ו' דְּכָתֵב בְּסֵתֵם וְדִינֵי וְכו' וְאִין שׁוּמְעִין וְכו' וְכוּן מְפִנְרֵשׁ בְּפִי הַמְּשַׁנְיֹת שְׁלוֹ בְּדִינֵי נְפֻשׁוֹת וְכו' לְפִי שְׁאֵם יִתְחִיל הַגְּדוֹל אֲסוּר לְנִשְׁאָרִים לְחֻלּוֹק כְּמוֹ שְׁנַאָמַר וְכו': הִלְכוֹת עֲדוּת פ"ה הִלְכָה ג' עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים או עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים.

נ"ב וְנִשְׁתַּבֵּשׁ לְשׁוֹן הַפְּסוּק דְּבָרִים י"ז כְּתִיב עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים או שְׁלֹשָׁה עֲדִים וְשָׁם י"ט כְּתִיב עַל פִּי שְׁנֵי עֲדִים או עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים וּבְמְשֻׁנָּה עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים או שְׁלֹשָׁה עֲדִים וְהוּא הַפְּסוּק הָרָאשׁוֹן: